

פרשת מקץ

**שיחת יום ד', כ"ה כסלו, אור לב' דחנוכה ה'תשמ"א
לתלמידי כתות הראשונות דהשיבות
ולתלמידי של"ה – שיחיו, "צבאות השם"
– בבית הכנסת, אחרי תפילת מנחה והדלקת נ"ח –**

אנחנו נמצאים בתחילת ימי החנוכה, וכפי שאומרים בתפילת "על הניסים", זה מזכיר לנו את "הניסים" ואת "התשועות" שקשורים במלחמה שניהלו אז "צבאות השם", כל יהודי ויהודי וכל בני ישראל ביחד, נגד אלה שהם "עוזבי תורתך" ונכנעים ליצר הרע. אלה שהיו ב"צבאות השם", לא ערכו את החישוב שהם "מעטים" ו"חלשים" מול אומות העולם, אלא הצטרפו לצבאות השם וניהלו את המלחמה, עד שהם השיגו את הניצחון הגדול.

ועל כך אנו אומרים - "להודות ולהלל לשמך הגדול": הניצחון הביא לקידוש שמו הגדול של הקב"ה באופן שנשאר נצחי בכל הדורות, כמו שכתוב ש"הנרות הללו אינן בטלין לעולם". אנחנו זוכרים זאת ועושים מעשים שמתאימים למסר הנלמד מהניצחון של צבאות השם במלחמה זאת. אנחנו ממשיכים להילחם ביצר הרע שזומם "להשכיחם תורתך", לגרום לנו שנשכח, חס ושלום, את התורה "ולהעבירם מחוקי רצונך" - להחליש את קיום המצוות.

בכל שנה, כשימי החנוכה מגיעים, אנחנו מרעננים את הזיכרון שלנו על מה שהתרחש בימים ההם בזמן הזה". ואנחנו בטוחים שמי ש"עשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה", הקב"ה, והראה אז נסים, והיה ניצחון גדול, יעשה זאת שוב. למרות שהיהודים היו מעטים במספר במלחמתם נגד מלכות יון, נגד אלה שזממו שלא להרשות ללמוד תורה ולקיים מצוות כראוי.

אנחנו מזכירים זאת לעצמנו באופן שזה ישפיע עלינו, ויתן תוספת כוח לצבאות השם בכל דור, כולל דורנו זה, ובשנה זאת, תשמ"א. הם צריכים להיכנס למלחמה נגד היצר הרע מתוך ביטחון מלא שהם ינחלו ניצחון גדול באופן של "עשה ניסים", ניצחון ניסי, ובאופן של "להודות ולהלל לשמך הגדול" כך שבאמצעותם יתווסף בקידוש שם שמים, "שמך הגדול".

יתירה מזו, זה יהיה באופן ש"אינם בטלים לעולם", יהיה זיכרון נצחי של הניצחון שהושג על ידי צבאות השם שבדורנו זה, בעניין שבו מתנהלת המלחמה הנוכחית.

המטרה של זמננו זה היא, כפי שזה עתה הכרזתם והודעתם, ובקול גדול: "ווי וואנט משיח נאו"! - אנחנו רוצים שמשיח יבוא תיכף ומיד. זוהי המשימה המיוחדת של דורנו זה וזמננו זה, ושל שנה זאת בפרט: להביא את המשיח "נאו", תיכף ומיד.

אנחנו אומרים במלים ברורות בתפילה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח". אנחנו מבקשים שבקרוב ממש הקב"ה יגרום לצמיחתו והתגלותו במהרה של "צמח דוד עבדך", ביטוי שמתייחס

פרשת מקץ

למשיח, שכדברי הגמרא - "צמח שמו". ואנחנו ממשיכים ואומרים: "וקרנו תרום בישועתך", אנחנו מקוים ומבקשים שהישועה תהיה במהרה, "לישועתך קוינו כל היום", - כל היום מקוים ומבקשים שהקב"ה יקבל את תפילותינו ושיתקיים "מהרה תצמיח".

ואנחנו מדגישים שהתקווה היא כל יום. למרות שהוא התפלל שמונה-עשרה בתפילת שחרית, וביקש אז מהקב"ה ש"מהרה תצמיח" את הישועה, הרי מאוחר יותר באותו יום, כשמגיע זמן תפילת מנחה, ומשיח עדיין לא הגיע, הרי "קוינו כל היום", גם בזמן תפילת מנחה; שהוא יגיע באופן של "מהרה", "נאו". ורק אז נהיית התפילה לתפילה שלימה, כפי שאנשי כנסת הגדולה תיקנו. ואם, חס ושלום, ביאת המשיח ב"מהרה" מתעכבת עוד כמה שעות, הרי "לישועתך קוינו כל היום" ומבקשים על כך שוב בתפילת ערבית.

ואף-על-פי שמתפללים רק שלוש פעמים ביום, וביום יש הרבה שעות, אין זה אלא שלא אומרים את המלים במשך כל היום, אבל התקווה שמשיח יבוא עכשיו, קיימת כל הזמן. כל יהודי שמתפלל - ועומד לפני הקב"ה ומדבר איתו באמת - דורש שמשיח יגיע באופן של "מהרה", והוא דורש זאת מהקב"ה באופן של "כל היום"!